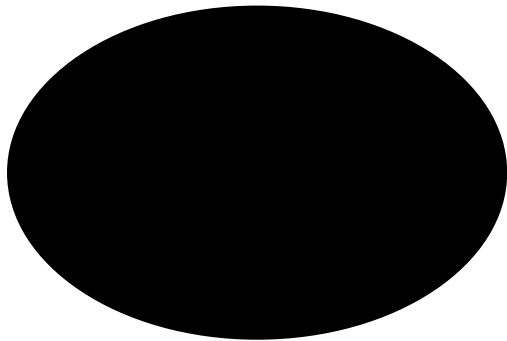

EUSKADI 2030. KRISITIK IRTETEKO GIDATZEN

Posted on 07/06/2010 by Naider

"Ez irten inoiz aprobetxatu gabe krisi on batena», esan zuen Rahm Emanuel Obama presidentearen langile buruak. Antsietate, desorientazio eta perplexitate garaiak bizi ditugu. Gizartea zertxobait kolpatuta dago egoeraren larritasunak. Horrelakoetan, bereziki baliotsua da gizarteak bere indarretan duen konfiantza mobilizatzeko eta herrialdeari norabide estrategikoa emateko gai den lidergo kalitate hori. Patxi Lopez *lehendakari* gai sozioekonomikoei buruzko aholku-kontseiluarekin egin berri duen bilerarekin batera, 2030. urtean

Euskadirako erreferentziazko horizonte bat artikulatzeari buruzko aurretiazko mezuak izan dira.

Konfiantza, neurri handi batean, iraganean ondo egin izanaren esperientzietatik dator. 1979 eta 1983 artean, Euskadik krisi ekonomiko eta industrial lazgarria bizi izan zuen, eta bere industria astuna literalki desegin zuen, langabezia eta protesta sozial maila oso altuak sortu zituen urteetan. Ekonomia berriro uzkuritu zen 1991 eta 1994 artean. 1993an, esaterako, Euskadik 700.000 pertsona inguru lanean eta 200.000 langabe zeuden. 2008an, ordea, egungo ziklo aldaketa hasi baino lehen, biztanleria egonkorra izanik, Euskadik ia milioi bat pertsona zituen lanean eta enplegu osotik gertu zegoen egoera. Ziklo hedagarri honen amaieran, herrialde hau per capita errentaren 23. postuan zegoen Europako 270 eskualde baino gehiagoren artean eta Espainiako lehen autonomia erkidegoa izan zen, Madril eta Nafarroaren aurretik.

Europar eta bereziki Espainian krisitik irtetearen inguruan ELGAko arduradunen aurreikuspena L itxurako irteera -hazkunde ekonomikoaren maila oso baxua- da, gutxienez, bost edo sei urterako, aurrekontu defizit handiarekin batera dela eta. , zor subirano-maila handia eta barne-eskariaren susperraldia oztopatuko duten langabezia-maila oso altuak. Testuinguru horretan, ez dago zalantzarik Euskadik indar zehatzak dituela. Batez beste %9ko langabezia tasa inguruko herrialdeetan; kontu publiko osasuntsuagoak; nazioarteko lehiari irekitako industria oinarria; eraikuntza eta turismoa bezalako balio erantsi gutxiko eskulan intentsiboko sektoreen menpe ez dagoen eredu ekonomikoa; zentro teknologikoen sare indartsua.

Egoera horietan, irteera behar bezala bideratu eztabaida aberasteko proposamen batzuk izango liriteke, nire aldetik, honako hauek. Lehenik eta behin, Felipe González buru duen aditu-taldeak Europako Kontseiluari aurkeztutako txostenaren ildotik, kontinente zaharretik ikusitako Atzeraldi Handiaren irakurketa zuzenak ezin du ahaztu ereduaren egiturazko ahuleziak agerian geratu direla. Europako egoera ekonomiko eta soziala eta erreforma sakonen agendari ekiteko premiazko beharra, gainbehera mingarriko bide batean sartzearen zigorpean. Erreforma horiek gabe, gizarte ongizate eredu bera da epe ertainera bideraezina bihurtzeko arriskuan dagoena. Eta erreforma hauek Euskadin ere egin behar dira.

Bigarrenik, lankidetzaren publiko-pribatuaren estrategia baten bidez, datozen urteetan, gure ehun ekonomiko eta industrialaren grabitate-zentroa eskari global eta balio erantsi handiko sektoreetara eramango dugu pixkanaka. Karbono gutxiko ekonomia batetik eratorritako aukera ekonomikoak, teknologikoak eta enplegu-aukerak, mugikortasun eta garraio iraunkorraren alorrean erreferentzia-esparru berri baten beharra - ibilgailu hibridoak eta elektrikoak;- trena, tranbia, metroa, tren bidezko merkantzien garraioa - eta zahartzen ari den gizarteari loturiko osasun eskakizunek merkatu-aukera argiak eskaintzen dituzte gure ehun industrial eta teknologikoarentzat, bere beharrezko modernizazio bideratuz.

Hirugarrena, giza kapitalaren aldeko apustu erradikala, funtsezko alderdia gure eredu ezagutzaren ekonomiara bideratu nahi badugu. Atzeraldi Handiaren ikasgai garrantzitsuenetako bat azken 15 urteetako inbertsio publikoaren lehoiaren zatia kapital fisikora bideratu izanaren akatsa agerian jartzea izan da. Milaka milioi euro bideratu ditugu industrialdeetara, horietako asko gaur egun erdi hutsik, autorik ia zirkulatzen duten autobideetan (Eibar-Gasteiz) edo zuzenean beharrezkoak ez diren SuperSur, kultur eraikin itxurosoak, pribatuei emandako diru publikoa ahaztu gabe. kirol

estadioak.

Sustapen ministro berak, José Blancok, omentzen duen zintzotasun erakustaldian, hedapen-zikloaren urteetan egindako lan eta azpiegitura ugariarekin batera errentagarritasun ekonomiko eta sozialaren azterketa eskasa aitortu berri du. Ondorioz, apustu nagusia hezkuntzan, prestakuntzan, ikaskuntzan, ezagutzan oinarritutako ekonomiarako trantsizioa behar bezala lagundu dezakeen giza kapital indartsua sortzea izan behar du.

Azkenik, euskal esportazio-industriak, iraganeko oparotasun ekonomikoaren benetako motorra, bere balio-espazioa aurkitu behar du buelta nabarmena izan duen mundu batean. Datorren hamarkadan hazkunde ekonomikoaren erdigunea gorabidean dauden herrialdeetan egongo da, eta gure esportazio-jarduera tradizionalki Europar Batasunera bideratu izan da. Funtsezkoa da Txina, India, Brasil, Errusia merkatuetan lehiakor kokatzea, garrantzitsuenak aipatzearen.

Nire ustez, Euskadik 2030. urterako biztanleko errenta handiena duten Europako hamar eskualdeen artean egoteko behar den zume lana du. Horretarako, ezinbestekoa da krisitik irteteko bidea behar bezala orientatzea. Entzun diezaiogun Rahm Emanuel azeri zaharrari, ez dezagun aukera hau galtzen utzi.

Jatorriz [Herria](#).

There are no comments yet.